

FENNA

De schemering legt een matte gloed over de papieren op Fenna's bureau. Interviewfragmenten, rapporten, tabellen: losse stemmen die elkaar tegenspreken. Ze werkt met cliënten die herinneringen claimen van gebeurtenissen die volgens elke leer onmogelijk zijn, van eigen overlijdens of geboortes, van stiltes voor de eerste adem. Eén man vertelde hoe hij nog steeds de geur van ontsmettingsmiddel uit de kraamkamer rook. Dezelfde verhalen keren steeds terug. Ze schuift een rapport weg en leest opnieuw de zin die ze vaak heeft onderstreept: "Retroactieve vervorming van traumatische herinneringen." Ze kent de literatuur, de patronen. Geen enkele theorie dekt alles. Ze klampt zich vast aan reconstructie, aan de neurologie van het geheugen. Tegelijkertijd schuurt de kloof tussen wat bewezen is en wat cliënten ervaren.

Haar blik valt op de zilveren ring om haar vinger. Een gewoon sieraad, waarvan ze de herkomst niet meer kent. Soms lijkt hij zwaarder dan zijn dunne vorm doet vermoeden. Ze draait hem, wachtend op een herinnering die niet komt.

Dan klinkt het signaal van haar laptop. Een nieuwe mail, kort en zakelijk: "Bedankt voor je hypothese. Je had gelijk." Ze fronst, opent haar verzonden berichten. Twee dagen eerder heeft ze een analyse verstuurd. Ze leest, herkent haar toon, haar precisie. Maar de inhoud – een uitgewerkte theorie die ze zich niet herinnert te hebben bedacht – voelt vreemd. Als een conclusie die al getrokken was, voordat ze

haar eigen argumenten goed had begrepen. Ze klapt de laptop dicht en blijft zitten met het ongemakkelijke gevoel dat haar geheugen niet meer volledig van haar is.

Er klinkt een vreemd geluid in de hal. Fenna verstijft. Ze denkt aan de leidingen of de radiator, maar haar ademhaling is al korter en oppervlakkiger. Ze loopt naar de woonkamer en merkt dat het licht brandt. In de deuropening staat een man, met de vanzelfsprekendheid van iemand die hier thuishoort. Fenna registreert het als absurd, maar heeft te weinig energie om in paniek te raken. "Fennie," zegt hij. Zijn stem klinkt vlak, maar de toon is vertrouwd. Haar lichaam reageert sneller dan haar hoofd. Ze gaat zitten, handen gevouwen zoals in een therapiesessie. Ze weet dat ze hem kent. In haar hoofd zoekt ze naar zijn naam, maar ze vindt hem niet. Hij neemt zwijgend plaats tegenover haar en kijkt haar doordringend aan. Dan realiseert ze zich dat hij haar bij haar koosnaam noemde. "Je weet wat je moet doen," zegt hij en hij wacht tot ze beweegt. Fenna voelt spanning in haar keel. Ze doet de ademhalingsoefening die ze haar cliënten vaak aanreikt. Haar blik blijft hangen op zijn hand, die zich langzaam naar voren beweegt, boven haar ring. "Je draagt hem nog," zegt hij. "Je draait hem nog steeds naar beneden."

Ze schuift haar stoel achteruit en stoot tegen de tafel. Glas breekt. Haar spiegel ligt op de grond, het frame is nog heel, maar het glas is in zeven ongelijke stukken gespleten. Ze buigt voorover. Haar gezicht ligt in fragmenten voor haar. In één deel ziet ze haar verbijsterde blik, in een ander haar halfopen mond. Geen enkel beeld toont haar volledig. Als

ze opkijkt, staat de man bij de deur en pakt zijn jas van de kapstok. "Tot gauw, mevrouw Hoekstra," zegt hij met een vriendelijke glimlach, en dan is hij weg. Fenna blijft bij de spiegel staan. Ze telt de gebroken stukken. Zeven gezichten, zeven versies van zichzelf.

In de dagen na het incident blijft de spiegel haar dwingen naar haar gebarsten gezicht te kijken. Waar ze eerst alleen gebroken glas zag, ziet ze nu een ordening. Het oppervlak toont zeven delen van haar gelaat, elk herkenbaar en toch verschillend. Een glimlach hier, gesloten lippen daar, ogen die ouder lijken dan ze zijn. Het geheel vormt geen portret, maar een reeks mogelijkheden. Wanneer ze haar vingers op het koude glas legt, voelt ze aan de breuklijn die op de spiegel onder haar linkeroog loopt. Die lijn vormt niet enkel een barst, maar ook de grens tussen wie ze denkt te zijn en de delen van zichzelf die onzichtbaar zijn gebleven. Ze opent haar notitieblokje. Woorden volgen elkaar in paren op:

"Geheugen – onbetrouwbaar.

Spiegel – gebroken.

Indringer – harmonie."

Ze stopt met schrijven. Ze leest terug.

"Indringer – harmonie."

En weet meteen dat het niet klopt. Er wás een gespannen sfeer, maar die uitte zich stil, zonder zichtbaar verzet. Haar blik glijdt naar de spiegel. Een van de fragmenten vangt haar gezicht, een ander de schaduw van haar notities. Ze ziet hoe beeld en taal elkaar kruisen in het gebroken glas. Ieder deel vertelt een onaf verhaal. Dan hoort ze weer die stem. Niet luid, maar onontkoombaar: "Je weet wat je moet